

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Helyben házhoz hordva
(s vidékre postán küldve):
Égész évre . . . 4 —
Félévre . . . 2 —
Negyedévre . . . 1 —
Égész szám ára . . . 10

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

HIRDETÉSI DIJAK:
3 hasabos petitor egy-
szeri hirdetésnél soronkint
6 kr. többszöri hirdetés-
nél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.
Nyitótér petitora 10 kr.

<p>SZERKESZTŐI IRODA: Hanyiss utca hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő. Kéziratok vissza nem adtatnak.</p>	<p>FELELŐS SZERKESZTŐK: PATÁKY KÁLMÁN és VACHOTT KÁROLY Kiadó és lapfajtudonos: Farkas János.</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Főutca hová az előfizetések és a lap szék küldőére vonatkozó felajánlások intézendők.</p>
--	---	---

Felhívás előfizetésre!

Lapunkra október hó 1-8-5 napjától kezdve, ez év utolsó negyedére új előfizetést nyitottunk. Miért is felhívjuk a tisztelt előfizetőinket az előfizetések megújítására, valamint a tisztelt olvasók közönségét az „Alsó-Lendvai Híradó” olvasva pártolása.
Hazafrías údvöszlettel
a Szerkesztők.

A csecsemők táplálása.

A midőn a csecsemők érdekében akarok röviden írni, azon meggyőződésből teszem ezt, hogy, bár orvosi szakkolap és folyóiratok sokat foglalkoznak ezen tárggyal, ezen munkák azok kezébe, akiket legközelebből érdekelnék, t. i. az anyák kezébe, természetesen nem kerülnek. Ezen uton akarok tehát néhdny, szerény véleményem szerint, hasznos adatot a gyermekük jólétét szíviükön hordozó anyáknak szolgáltatni, különösen azon szegényebb sorsúknak, akiknek csecsemőiföltt nem örökdió folyton a házi orvos szemé, s kik a csecsemőkkel való elbánsásban jobhbára magukra vannak hagyva.

Ugy a magán, mint a kórházi gyakorlat a gyermekgyógyászat terén azon szomorú tapasztalatra hozza az orvost, hogy a csecsemők ápolásában sok, nagyon sok helytelen eljárás van szokásban, amelyek ellen küzdeni az orvosoknak kötelessége. Ezen helytelenségek forrása egyenesen az orvosi tanácsnak igénybe vétele. Nem tulzok, ha

azt állítom, hogy mindazon ártatlan csecsemők, akikre édes anyjuk azt a kemény ítéletet hozzák, hogy »rosszak«, betegek. Kedveseink panaszra a sírás, s e »rosszaságnak« okát az orvos egyhamar felfedezheti, ha az édes anya beavatja őt kisedésnek ápolási módserébe, és az orvosi tudomány a »resz« gyermeknek »jóvá« teheti. Szegény ártatlan, jó az, ha baja nincs.

Szóljunk tehát egyet-mást a csecsemők táplálásáról.

A c csecsemő legtermészetesebb tápláléka az anya-tej, s minden egészséges anya első és szent kötelessége, hogy gyermekét maga szoptassa. A tapasztalás fényesen igazolja, hogy az anya által táplált csecsemő ezen a természet által neki szánt táplálék mellett a legjobban fejlődik, a betegségek egész sorától ment. Egész sorát ismerjük azonban azon eseteknek, amidőn az anya gyermekét maga nem táplálhatja; az okokat e helyütt közelebbről nem fejtegethetem. Ezen esetekben vagy a dajka által való tápláláshoz, vagy a mesterséges tápláláshoz kell folyamodnunk. A kettő közül az első az előny. A dajka által való táplálás eredménye kielégítő, de csak azon esetben, ha nem hiányzik az óvatosság a dajka választásakor, ha nem fogadunk dajkát az orvos jóváhagyása nélkül. A csecsemő emesztési rendszere minden időben csak bizonyos összetételű tápanyagra, csak bizonyos összetételű tejre alkalmas. A természet erről gyönyörűen gondoskodik ott, a hol az anya maga táplálja kislédét, az által, hogy a csecsemő korával az anya

tejé folyton változik összetételében, felhénye tartalmában, zsír tartalmában a csecsemő fejlődésének követelményei szerint. Egyik főszabály tehát a dajka választásánál az, hogy a szoptatandó gyermek és a dajka gyermekének kora között nagy — három hónapnál nagyobb — különbség ne legyen; így a gyermeknek nyujtott táplálék azon tápláléknak, amelyet a körülmények mostohasága tőle megvont, annyira-mennyire megfelelő lesz, s a kised a dajka emlőin is gyarapodni és fejlődni fog, holott ellenkező esetben bármily egészséges, erőteljes és tápdús is a dajka, a gyermek a tápláléklból hasznót nem fog húzni, lesaványodik, behúrultokban szenved, és ha ideje korán a dajkát nem változtatjuk, elpusztul.

Nem célozom mindazon pontokat felszámolni, amylek-re a dajka választásánál még ügyelni kell, ez minden egyes esetben az orvos dolga, de az anya elmulasztatlan kötelessége a dajka választásakor az orvoshoz fordulni, általa az illető nőt megvizsgáltatni, és csak akkor red bizni drága kisedét, ha az a dajkát a szoptatásra alkalmasnak tartja. Nem orvosi szem nem fedezheti fel mindazon betegségeket, amelyeknek vérszóhoz csúszát az ártatlan kised a dajka tevével szervezetebe felveheti. A gyermekorvos egyvetétrenek abban hogy nem tanácsos azon dajkára bizni a kised-tét, a kinek gyermeke elhalt, avagy halva született. Világos, hogy számos esetben a csecsemő halálának oka közönséges betegségből eredhet, de igen gyakori oka a csecsemők elhalálozásának egy vérbaj, amilynek meg-

TÁRCSA.

Né bántsd a költőt

— Ajánlja Farkass Károly urnak. —
*Né bántsd a költőt, ne bántsd azt!
Két kölvökben adnak az Istenek.
Ne bántsd a költőt, addad mondj arra,
Kinek dalain éled lelkedek!*
*Ne bántsd a költőt, áldást mondj reá!
Ha ojkán dal, s kezében a lant zeng,
Áldásd edzi lantja húrjait,
Mely nájni közt, édesedlen peng.*
*Ne bántsd a költőt, tiszteld nevét!
S nyujtsd neki baráti jóbodat,
Hisz a szerető szav, az mely a költőnek:
Fejére legdrágább babér koszorút ad.*
*Ne bántsd a költőt, gúnyt ne mondj reá!
Ha dala tul bús, s nem tetszik neked,
Mint sirat ő? azt csak szíve tudja!
Mely erzent tud, nezettek helyett.*
*Ne bántsd a költőt, s szerelme tárgyait!
A dalt és lantot, hisz ezek nyujtók,
Szíve repedne fájdalomban meg,
Ha ezekből elkéne vallani.*
Török Irén.

„A Hercules vize” című regényből.

Angolból fordította: Vachott Károly.
(Folytatás.)
„Soha sem szerettem önt, monda egész testében reszelte, s most gyömlöm.”
„Ha! így beszél? Híjva hat össze barátait, s mattonsról a gyilkosra. Miért kélekedik? Én nem fogok elbujni. Beszélje el az egész világnak bűnömét. De! folytatta közlebb lépve s hangját lenyomva — szat se hallgassa el, hogy ön vitt rá e vétkere.”
„En? kiáltá Margit megtudva — En?”
„Igen egyedül ön. Lépesről lépésre vezetett, míg oda jutottam a hol most vagyok. Avagy nem jászott-e velem egész nyáron?”
„Az nem jatek volt,» viszonzá Margit kínos érzéstől győrhöz. »kissé bohó voltam, de . . .»
„Kissé bohó? István durván felkaczagott. »Ön szelidebb szavakat talál saját maga számára, csak kissé bohó, míg én bűnös. Igaz bűnös vagyok, de ön társam a bűnben. Mit akart ön mosolyával, nyajas szavaival, egész nyáron at?»
„Semmit — semmit, igaz hibáztam, de oh Tolnay baró legyen könyörületes!”
„Volt ön irántam egész nyáron keresztút?”
Margit chánmut, s úgy érez, mintha ő még nagyobb bűnös volna mint Tolnay, s ha Dr. Komers vére bosszúért kiált, az csak az ő fejére szállhat.

Tolnay nem kimélte őt. Egész szövedéke kiört befőle. Szemchanyasai éretek, metszők voltak. „Még az adhatok nek, »kissé bűnös, »kissé szelvedékes tirma ember, te felelődi! Dénne. Minden szava szelvedéki s bosszu volt. — Végre elfalhatgott, s Margit elé lépve így szólt.
„Nos mit szól mind erre? varom választás.”
„Csupán annyit.» viszonzá Margit kezeit össz sze kulcsola — »kérem bizonny magamra.»
„Margit! kiáltta, s hangjában vad fenyegetés hallatszott. »Ne utasítson ön!”
„Isten lájta keltemek.» viszonzá Margit remegve, s nem adhatok más választás.”
„István ledobta a lapját, úgy hogy az üveg betörtött s a lant kiugrott.
„Az ég és a pokol tudja, hogy érted adtam el lelkeket, s most sem egyiknek sem másiknak oda nem engedem a vérdíjat!”
Szenevedéke a legfőbb fokra hajgott, midőn az erdőből hangok hallatszottak, s néhány favágó tint fel a közelben észre sem vevek, hogy mar az erdőnek látogatottabb részébe értek, Tolnay káromlást mormolt fogok fölvtá.
„Hagyjuk ezt ma,» folytatta végre, »még fogunk róla beszélni még nem végeztünk, ezen éj művének végébe de kell végezve lenni. Nem bánom meg amit tettem. Ha még nem történt volna ímé megmettem. Ha az enyém nem lehet, de az övé sem lesz. Majd meglatjuk még ki lesz a győztes.
Ezt mondvá István eljutta a gyalog uton.

nevezése nem tartozik ide. Kívánatos volna, ha a dajka felmutassa gyermekeit avégből, mert ennek kövérése, fejlettsége üdésége a tej jóságát mellett szólnak, ha azonban gyermeke sovány, gyenge, ennek okát a táplálék alkalmatlanságában, elégtelen mennyiségében vagy minőségében kell keresnünk.

Mit tegyünk akkor, ha az anya maga gyermekét bármely okból nem táplálhatja és dajkát sem fogadhat? Ezen esetben természetesen a mesterséges táplálathoz kell folyamodnunk. Már mint a név is mutatja ezen módja a csecsemő táplálásának természetellenes és a csecsemőre nem előnyös annál kevésbé azon alkáljában, amelyekkel, fájdaló n, oly gyakran kell találkozni. Itt is az a törvény, hogy törekedjünk a csecsemőnek oly táplálékot adni, amely körülbelül megfelel azon tápláléknak, amelyet a természet rendel számára. Ezt csakis a tejben találjuk fel, és pedig legalkalmasabb erre a tehéntej. Nem elégséges azonban csupán azt tudni, hogy tehéntejet nyújtunk a csecsemőnek, hanem rendkívül fontos azt is tudni, hogy mikép eszközöljük ezt. Törekedjünk a csecsemő kora szerint a tehéntej összetételét változtatni, hígítás által csökkeníteni azon anyagok mennyiségét, amelyekből több van benne mint az anya tejében, s pótolni azt, amelyből kevesebb van benne.

Röviden és azt hiszem könnyen megérthetően ezen szabályokat a következőkbe foglalom össze: A tehéntejet mindig jól felforraltva kell nyújtani és ügyeljünk arra, hogy a tej friss és omlatlan legyen. Moslékkal hízalt tehén teje a csecsemő táplálására nem való. Az első életekben a tehéntej kétszer annyi vizet vegyítsünk és pedig forralt vízzel, és egy csecsemőnyi keverékhez egy gyermekkanányi törőrt cukrot tegyünk. A harmadik hónaptól kezdve a tehéntej egyenlő mennyiségű vizet kevertsünk, és a keveréket ismét cukorral édesítsük. A 7—8 hónapban adhatjuk a tehéntejet tisztán, vagy ekkor mák-

kával, vagy árpakával is megkeverhetjük.

A szoptató-vegy tisztán tartása, minden szoptás után tiszta vízben való kimosása rendkívül fontos. Tehéntej legyen a gyermek kizárólagos tápláléka az első hónapokban, és csak a 7—8. hónapban nyújtson neki pépeket, gyermekéteztetőből készült hígabb és sűrűbb keverékeket, húslevest, átszűrűt rizs — vagy árpakása — levest. A 7—8 hónap után a gyermek tojást is emésztethet, egy fél tojássárga a leveshez keverhető.

Lyányit kívántam egyelőre a csecsemők érdekében közölni és remélem, hogy soraim egyik vagy másik része, a gonfos és édes anyákat érdekelni fogja.

Dr. Branner József.

A magyar nők a közköztetés terén.

Az élet nehéz harczaiban és a létező küdelmek zűrzavara versenyterén a szegény nők manapság nehéz helyzetük van sorsuk két sarkalatos zugban lezárul, egyrészt kizárásításuk másrészt elzártságuk bizonylatlan.

Azt sem tudjuk voltaképpen való-e, vagy csak a fiatal fiatalítás áteso — elégetlenségéből származó képtelenség, de most már általánosan elterjedt hiedelem, hogy azon nők, a kik manapság kedvezőbb anyagi viszonyok közt nem élnek vagy korunk istentét bálványának g-yeiben nem állnak, azoknak fatalitása és legmesebb érényel fel sem tűnnek, mely a legmegbizhatóbbnak tartott feyverekben „a szépségükben” sem igen bíznak mák, mert ezen ritka isteni adománytól is megelőkly egy hűvedrekerék meghódítani, államférfiak és bírák megvesztegetni lehetett — el fordul a világ, különösen mióta a földnek hatalmas kormnyozója, a fatalitás alkotmányos autonóm jogába — az ezalatt raffenírával ki eselt politikának adott beleegyezést, hogy a kibárástott bankjegyekre is, szép asszonyokat engedett rajzolni, sőt a nagy furlangal kigondolt eselfogást is jóvá hagyta, hogy azokat különböző nyelveken kiáltott arany és ezüstre szelő utványokkal ellássák, melylyel az egész világ körül utazhatják. Csoda-e hát, ha ilyenmú festettábrázatu gazdag asszonyokkal a szegény nők nem igen versenyeznek? azokkal szemben legfeljebb még azon búváros érvel bírni állhatják ki a versenyt, a kik csecsemő korukban a muszák által homlo-

kukon meglettek esőloka és egész életüket a muszákknak szentelték — hany túrtességek esaladban nem halluk azokat a esalórtot remények főző főháztart, hogy manapság csak a pénz utrakodik. Ezen szomorú körülmények érhetővé teszik, hogy a nők a cheztébb viszonyokkal való könynyebb megküzdtetés céljából ujabb időben a udomány elajátítására adják magukat. Ezt élénk rokonszenvel és érdeklődéssel kísérik, de nagyon becses s helyesnek is tartjuk, feltéve hogy követelése a természet által kezeibe adott tencdökkel és a no hivatásról való esztetikus fogalommal nem ellenezik.

Azokban a mirol a megelőző nemzedékek sejtése nem volt azt a mai világban már előtérbe nyomulni látnak, mintha csak kifordult világ sarkából a világ, olyanok mar a külföldi nők követelése.

Hísten alig néhány hónapja annak, hogy Párisban kongresszust tartottak és Európának egy új evangéliumot hirdettek, mely kedélyességét kelt ugyan világzséret, mert követeléseit az Elféltörőny hegyén is felül haladtak — nem is kívántam mást mint a nőkre vonatkozó törvények teljes alakulását, természetesen azt is, hogy a nő, orvos, ügyvéd, bíró, szóval minden lehessen.

Am igaz, hogy az államok életében ténymú szellemi áramlatok sokszor merültek fel a földkúl, hogy a kezdetek óta a hullámzó-bad tudnák mák, Bölc Salomon mondásoként: semmi sem új a nap alatt! Már az előző században is, a mikor az anyagi érdekek annyira még nem is kultiváltak, egyrészt szelendus nők és tollfogatók megkezdtek a csatorázást és az államnak azt tanosolták, hogy a nők szellemi tehetőségét mas irányu neveltetés és a közügyekben való nagyobb beavatkozás megengedése által saját kulturális és gazdasági fejlesztésre érvényesítse, de a higgadtabb elemek akkor is ezen szellemi áramlat meggátlása céljából felhozott szancsú megítélt csak az feltétele, hogy a nő esaló a esaló a szellemi életben hivatva, hol elégedő údvás feladása van, és a két nézet közül, minálunk a józan szellem győzött.

Menyivél is szerénybelnekek mondhatók a magyar nők, a kik e tekintetben is desieretes kiképzést képeznek. Senki se tagadhatja, hogy a közepozitálva magyar nők közül is akadnak olyanok, a kik magasabb műveltségű bíróknak mondhatók és ezek mégis belenyugosznak sorsukba, elévögik a paedagogiai tanulmányokat, kiképezik magukat az ipar-rajzolat és kézi munkákban vállalkozások pósthábitatva stb. és a ki e tények előtt kizékarukva szemet nem huny, annak beis kell ismerni, hogy azok jellemük szép tulajdonásá gk képezt szűk kitarítás és szorgalom által oly eredmény fókára jutottak a tanulás terén, mely

„Éltévét! ismétlé a határó, smintha a kém valaha elszokott volna tévedni!”
„Mi az ön feladata?”

„Feladatom e perczben,” mondá Vincze ki kezdé már önmérsékletét veszteni, „az hogy megtaláljam a háza vezetőt utat.”

„Hosszu ut lesz az,” vizonázta a határórg nyugosan.

Dr. Komerszt minden tiltakozása dacára felütelték, hogy székereit, mely élé két hivalt volt forgya, s megindultak vele az agnyezveztett város fele.

A nap hevesen sütött s Dr. Komers az éhseg és kocsai rázástól egészen kimerülve érkezett meg a városba. Rendetlenül épült kopott földszintű házak tömegeke volt ez. A foteucan egy valamivel rendezebb ház előtt, melynek bejárata minifegyverő bír járt le fel, állapotok meg a fofoyalják. Itt ismét kitérdéztek, utelveték át meg at vizsgáltak, s a vizsgálat eredménye az lett, hogy egy szuk piszkos szobába elzárták, melynek ablakát erőszacosztatott.

E négy honor feltájtott élé ideje maradt helyzetéről gondolkodni. Elképzelte, hogy baratai, ha keresik is az erdőben soha sem fog eszükbe jutni ott it keresni, s bele telhetnek betek, s tan hónapok is, míg fogságából megszabadul.
Mar három napot töltött e maednyában, midőn egy reggel ablaka rácsai közt kitekintve, egy ismerős paraszt aca tult szeméi elé, lassanként megismeré, hogy ez az a fiu, ki a nyár folyótán a furdóben majd egy medve bosost, majd sasfikat kínált eládsra a vendégeknek. Jobban ide figyelt, s észrevéte a paraszt fu mögött egy széles karimájú kalapot, divatos szabásu kabatot, s mindennek viselőjében felismeré — mr Howardot.

Margit boldogsága.

Margit az ablaknál állott, s a kívülről fel-

A k é m

Midőn Vincze vak bizalommal indult azon irányban, melyet Tolnay kijelölt, egyszerre erős utdét érez arczába, s egy lehányó ág kalapját ledobta féjéről s szímvégézt darabokra törté. A kalapját megelé ugyan a földön, de szímvégézt nem vala képes többé összeszedni, s most ott állott a holdvilágis éjben, majdnem egészen vakon.

Kezével tapogatta tehát a fakat, hogy valamelyikbe a keszéléselérzést éh, hszaltan, mintha pár tuezár át vétejt tapogatót, s kézer a kendő helyett mindig csak a fak törzsené növé gombákat érzék, irány változtatva, beljebb haladt az erdőbe.

Soká haladt, a nélkül, hogy valakivel találkozott volna, végre virradni kezdett. Hűdeg volt s a szomszjas s éhseg kezdé kinozni, midőn apró dombokat von észre, s az egyik dombon nyílasan egy borzas fat láta kitekinteni. Közébe ment, s látá hogy az egy kunyhó, s a többivel együtt egy egész falut képez.

Az egyik kunyhó belsejébe beszállott, oly alacsony volt az, hogy nem vala képes benne egyenesen állni. Egy férfi, két nő, egy tehén s pár keszke képezék lakosságát. Vincze némélt s magyarul szollita meg öket, mire a férfi felállt, míg a nők s gyermekek bútan bámultak az idegenre.

A valaszban Vincze felismeré azon nyelvet, melyet a Hercules furdóben a román parasztok beszéltek egymás közt. Vízet kért tehát, mert csak ez egy szót sapa” (viz) jegyzé meg azon nyelvből. Egy barna kórkórsó mutattak, mely a kunyhó egyik sarkában állott. Vincze felháta, s tapasztalva, hogy igen kellemes íz savanyu bor.
Nem volt oka tovább kézni a kunyhóban, kiment tehát félig felüláda e bent uralgó legkörtől.

De midőn tavonni akart, azt vedé észre, hogy minden felől tödülnek két rongyas alakok, s végre egy egész ember tömeg közepén talála magát.

A tömeg közül kivált egy hosszú szürke kabatos s baránybó sapkás egyén, s felszólította magyar nyelven, hogy igazolja jelenlétét, mert különben börtönbe kíséri.

Vincze tudott annyit magyarul, hogy megérté azt, hogy a két nő vedé kivételül az.

„Mivel engedély nemkelt áttátna a határó, s mindekké határoli, kérdé Vincze bámulva.

„Romania hataraín.”

„Téhat ez Romania?”

„Igen ez Romania,” volt a valás, s e diéső ország hataraín senki büntetlenül át nem léphet?”

„Azóban,” jólytata a határó, mert ez volt a beszéző, ha vannak igazoló iratái, mutassa elő, különben foglyom: kövessen!”

Vincze elővete utelveté, s átadá A tömeg soká összedugott fővel tanacsokozott, végre előállt ismét az előbbi határó, s kérdé:

„Komers Vincze.”

„Foglakozás?”

„Ügyvéd.”

„Ügyvéd! Ismétlé a tömeg s fejeiket csóváltak.

„Nem kém ön?”

„Természetesen hogy nem,” vizonázta Vincze kissé megbosszankodva.

„Azt mondja, hogy nem kém,” ismétlé a határó diadalmas pillantással fordulva tarsaízhöz,

„Hogy jött ön ide?”

„Látámon,” vizonázta Vincze bosszusán, „az erdőn keresztül.”

„Aha! bizonyosan valami rejtekből. Mit akar itt esmálni?”

„Semmit, eltévedtem.”

minden vározasoz felül m. De még a gyakorlatban is mint tanítónok, kitűnően igazolják magukat, habár szerényesüknél fogva, a férfiak által felsőbbre való tekintettel, minden hivataloskodástól visszsa is tartják magukat. Csak eddig ösintén szölvta, mi egész készséggel elismerjük, hogy a magyar nök a reájuk bizottakban pontosabban s zorgalmasabban a férfiaknál, hogy vállalkozásukban követésebbebb, sőt císimerjük azt is, hogy a dolog külső formáját is szaton műveltségükkel fogva jobban megérthették, de a tanítónő képezébe való főmleges beleségnek nem vagyunk barátia, mert a magyar hagyományoz nézetével sem tartjuk összeférőnek, hogy a nő saját erejével létezt kiűzőjön. De közönségszerű szempontról sem vessünk azt szivesen ész, ha kők ténylegben találja magyarázatát, ha ama fiatal nököt látjuk, a kik a tanítónő képezébe járnak.

A paedagógiai tanulmányaokra már világban olyan hosszú idő kívántatik, mely a nönök egész fejlődési idejébe igénybe veszi és éppen akkor a nök különfe a bántalmakkal vannak kitéve.

Különbön akar barátia, akár ellenségekvalaki a demokratikus eszmék térfoglalásának, azt mindenkinek megis ekkél ismerni, hogy Magyarországnak az iparjólétébe nagy szükség van a tekinthetőben pedig sokat tehetnének a nök, ha kők a iparjólétben képzeteknél ki magukat mert csak a szép rajzolat után készített munkával honkialhatunk már világban az iparosok.

Nem volna igazság általában azt mondani, hogy helyesebbn eszedekekne ama nök, a kik nagyobb igényekkel félbehagynak, mint azok, a kik a modern paedagógiai tanulmányra szánják magukat és ebben a hiszimegben vannak, hogy az élet viszontagságai ellen a paedagógia fogja őket biztosítani.

Magyarországban a férfiak és nök közti létszám aránya nem olyan feltűnő mint sok más országban és ha van egy igazságos mérleg, mely egyáltalán valamely nemzet jellemét és műveltségét jelöli, az nök társadalmi állása után megmérni lehet, akkor büszkén azt mondhatjuk, hogy hazánk a leggyalvitebb nemzetek közt foglalhat helyet, mert a magyar nő a családi és társadalmi körben valóságos szuverenitást képez, akárhogyan is más rendelkezéseiben senki se háborogtatja, feltéve, hogy akaratja megnem zavarája a törvény által szabott házassági rendet. A magyar nő még a kecskeméti pusztán is családi körében királynő.

Csak próbáljanak a túlzó igényekkel felhagyó nök rá nem jönni arra, mit állhatnak meg a keréngő hírek nem olyanok, hogy azgo dalnak keltésére okát szolgáltatnak és hogy ama riasztó hiedelem is, mely szerint korunk istentest bálványja a fatalitásgal szabad választásúba befogházog hangokra figyelt. Nagy tömeg volt kívül ösözlegye, melynek figyelmé mind egy tárgyra irányult, Margit nem vala képez meglátni mi az, de sejté, hogy Dr. Komers mint lehet e nagy csoportosulás, de él-e?

Ah nem lehet az monda magában, a szemlelem nem adák visszatérő aldozatokat, a ki a gauru draculinba lecsúsz, az ott örökre el van temetve. Bölönség csak arra gondolni is, kimegyek s halott tudom a csoportosulás okát, s az ajtó felé lépett.

De meiótt elérte volna, feltarult az s mar Howard állott előtte.

«Kedves gyermekem,» kezdé ez velög örnök érzi magát? el van e késülve mindene?»

«Oh nem!» kiáltá Margit részletek, «nem vagyok elkészülve semmire.»

«De kedves gyermekem, on nem is tudji ki az?»

«Oh igen, ugy-e Dr. Komers, ne mutasson nekem s kezei szemeire tapaszot!»

«Dehogy nem?» vizságná mr. Howard, csak szedeje öszzé magab kisére.»

Margit kábultan tekintett fel, s látá a szobában ösözlegye fivérét Kurtot, anyját Asceldiát, s hatul állott kisse sapadtan nyíratlan sz kállal, de valóságos elő alakában Dr. Komers.

Margit első percében kiterjeszté karjait, a másik percében lehanyaltottak azok, a rögtön át ment a kétségbeesésből az örömbé, megbennt idegét.

Lassanként magához kezdé térni, s szemét felémelé s látá, hogy Dr. Komerssel egyedül maradt a szobában.

Vincez hozzá lépett. «Azt sem mondja hogy örül, hogy élvé visszatértem?» kérde «még egy szava sem volt hozzá?»

Margit szóni akart, de nyelve nem fordult szájjában, torka ösözszorult, végre dadogá:

lyásával, nem más mint fogalom zavár, vagy merev fantázia. Hiszen a legmagasabb és legzisztább ideálkép, melyet ugy a régi, mint az ujabbkori művészeket látni szokva vagyunk, a nő a családi életben.

Dr. K. M.

Tárnóczy Gusztáv mezőgazdasági gépcsa- noka

(Folytatás.)

Aranyos aron! Ez a legfontosabb kellek a mezőgazdaságnál használt gépeket tekintve. Aranyos ar! ez azt jelenti, hogy a végzett munka költséggel helyes aranyban állanak: időhoz tökébe-felértesébe, a kezelőszemélyzet fizetéséhez, tökékn kamatozásához, gépkipósi förléséhez, az élett eredményéhez stb.

Például, Tárnóczy Gusztáv szeljárányait csak ritka esetben használhatók kellő sikerrel Alföldönk és a dunántúli megyébeben nagy eszeűgepek hajtására mert a eszlepnél vajmi karos volna az esceleges gyöngye szelőlőt, vagy pedig a szelősönd töl is fűgővető mella a munka szakatalan serény folytatását. Míg ellenben időhoz nem költött munkák végzésére, minök például a vízvezetősotornak készítéséigazása, szecs-kavacsás (mikor előre is dolgoztatunk), kultúrcisz-mozsolás, szemdarálas, nagrostolás stb., Tárnóczy Gusztáv szeljárányai honok minden vidéken kitűnő szolgálatokat tesznek mezőgazdáinknak.

Igen nagy előnye Tárnóczy Gusztáv gépcsa-
nokának, hogy nem gyártat mezőgazdasági gépeket, hanem bizonyánba veszi azokat a legvalóbból gépgyárakból. Ez óriási előnye: mert a gyáros szelőlőt gyakran előszeretettel viseltek egyik másik oly gyártmányra iránt is, amely több tekintetből kifogásolható; míg a kereskedő nem elfogult egyik gyároskötényével iránt sem, s azt tartja-ez jóval van jobk, vagyunkhat a legjobbbat. S ez oka, hogy a gépek valójában belbeszettek, (ez pedig elkerülhetetlen szükség) a legkissimertés kereskedő néha ösözöbbon arulhatja azokat, mint a gyáros. Tárnóczy Gusztáv gépcsa-
nokára e, rá nézve vajmi előnyös helyzetben van.

Ezen, maga nemében paratlanul álló gépcsa-
nok szelőlőt nagy sulyt fektet a kiserletekre; mert azt tartja, (s ebben színtén igaz van!) hogy az emleket ez irányban is szánti, ha a gyakorlatban nem bizonyít az illeto gép kiválóssággal mellett.

A Tárnóczy-gépcsa-
nokok különlegességei közé tartoznak a Hornsby et Sons-féle göcszlepek és a Krumpach-Schlick féle aliflatho-harmasok; ugy-szintén, a Ganz cég által szártott «Little Grant» (kis óriás), Az elmentett az egész föld legkissimiből göcszlepeig; a második, egybekeközt, a vogyvradí (Nyitra-megye) nagy kecsverenyen — 1885, május 28-an — is nemi legjobb az arany-ekvellett

«Örülök.»

Vincez hallá e két szót, s busan felsohajta előfordult, hogy illa van var, mert csak a részleteknek egy-nyk szava, semmit egybebebebebe.

Azomban Margit meg-mikádomért idegenszeren lassanként kezdett rendes működésébe visszatérni. Ujjai az asztalon fekvő papírossal játszadoztak, naplója volt az, melyben szerelmét megváltá a halott után s melynek szavait a kétségbeesés s galla tollalja. Mit csináljon most mar ezzel, elcsúgje hisz már nincs régt szüköke.

Ujjai közt reszketett a papiros, folyóvást növekvő öröm kezdett idegen érott venni, végre felragadá a füzetet, s Dr. Komers kezébe adva az az ablak felé fordult, s vár.

Dr. Komers meglegyőve vevé át a papírossal s eszöndesen olvasni kezdé. Mi azonban nála szem-
teveg nélkül hosszú időt von igénybe.

Magit hallá a mint fordítja az első lapot, a másodikat, a harmadikat s jól tudá mi van a harmadik lapra írva.

«Margit,» kiáltá végre Vincez s kiterjeszté felé karjait, . . . —

Igy köszönheté Margit bölögségát a gauru draculinak.

A völgy királya

A Hercules firdőben a legna-
yobb rémület uralkodott. Késő éjjel e kialszt hangzott végre a völgyön:

«Eg az erdő!»

A tűz messze volt ugyan a firdőből, de azon irányban terjedt. Az egész falu nagy lobogtat mint a faklya, s az egész napokig hétégk eltartott, ha csak valami jótékony eső véget nem vet a vésznek.

A köznáégy vigalma percéről percére növekedett. «Ho! van a baró?» hallatszók eleintén

lón tartatve, az utóbbi pedig már rendkívül ölesó aranal (mink csak 55 írt egy darab) fogva is ország-
szerte vagy keresletnek örvend.

Más jeles különlegességei e gépcsa-
noknak a «trienor-ök legfelváltó» példányai. Mily szelőlőt nagyfontosnak a «trienor» minden mezőgazdára nézve, azt fölösleges magyarázgatnunk, mert mindenki tudja: «egyedül jó mag ad jó vetésé».

Tárnóczy Gusztáv gépcsa-
nokok resz-feltesztése is ad bárminek nézve; ez oly nagy előny a mezőgazdákra gépet, amelyet mindenki kellőleg bír melletti.

Ezeken kívül a Tárnóczy-gépcsa-
nok szelőlőt gazdák késztetben bírja rakatón akadást, amire akár a nagybirtokosoknak, akár a közbirtokú mezőgazdákknak, akár pedig földművelő polgártársainknak szükségök van.

Legutóbb a mult tél végén látogatam el Lengyel-Amerikába, melynek mezőgazdasági géppára bizonyára szelőlőt fejtett. Nagy örömmel állapított meg, hogy a Tárnóczy-gépcsa-
nok meg ott is szamot tenne gazdák és valóságos árúkeszlete folytán.

Szekrenyessy Kálmán.

*Hírvonat.

Márcelrum. Tisztelettel felkérjük mindazokat, kik lapunk előfizetési árát, vagy hátraléktájkát van megfizetni, az eszazig azigve beüldésére, hogy kitéseztetésgeinket mi is pontosan teljesíthesseük.

Fackh Károly ömeltósága, az alsó-lendvai választókörlet országgyűlési képviseleje folyó hó 11-én este varosunkba érkezett s Lenek Ödön vendégesterő hához szállott. Október hó 12-én este a nagyvendéglőben választói az ő 13-tiszteletre tarsasvacsorát rendeznek. Október hó 18-án rész-
veve s Lenek Ödön által rendezendő vadászaton s az után a vidéken is több helyen látogatást tesz választói között.

Ajándékozás. Meltóságos Józsa Kornél es. kir. kamaras, dobri főbírtokos a kerka-szánt mikolosiaknak egy igen értékes toronyórát ajándékozott. Fogadja a nemes szűz adakozó a közég részéről ez uton is a legmelegebb köszönetét.

Hatalozás. Varosunkban általános részvétet keltett Schön Herman helybeli lakos hírtelen beütközött halála. Október hó 8-an reggel még többen látták a 78 éves öregét járkálni az utczán feüldül arczával haláláspáladán, s a kik valami fél kérdést intéztek hozzá, zavart feleletet kaptak rá. Ugyan is Schön Herman folyó hó 8-an reggel ugyan vagy beütközött vagy véletlenül belesett a város által levő tokába. Az araférfi járok azonban észrevették a halallal küzdőt s a kik huzták a vizet be mar annyira ki volt merülve, hogy egy pár órá alatt meghalt. Schiomnek békés és boldog esz-
esöndesen, végre hangosan kiabálva, «hol van a baró?». Senki sem látta.

Késő délután Mátosh lakása előtt egy férfit lejtett, hogy egy nagy kútjával vezetve porozzon. A esch volt az, ki a vére színhelyéről jött s az eb pasa volt Tolnay kutyája.

A esch borzostó történetet mesélt el, s reszketve hanyta magára a keresztet, míg pasa idegesen szökölve kaparta a padlót.

«Elmerülve állott, szemével a lungokba meredve, kezdé a esch, fnyúszószóttom-hogy ideje volna menekülni. Vadul köröt tekintett, s egyenes irányban előr rohant, követni akaram, mert észrevétem, hogy egyenesen a gauru draculin felé szalad, de nem bíram elémni, kiabáltam utána, ne az, ne az, de a tűz rovasztó magam is alig hallam szavaimat. Végre látam ot egy fatörzset átölelte állni, meg e látörzs is kidől, s minden elült szemem elől.»

«A forró hamu s parázs miatt csak ma regdel keresetnem fel e helyet. A fá, mely vége üyült leölt, hid gyanant fekkid keresztben a sötét réteg felett, meg akart is égett, s melyen megvilágíta a tátoégy ureget. A kútja a melység szelén fekkid, s nyösözgött, min ha arát akarta volna visszsa hinni. Tolnay baró nyomat nem fedeztettem fel.»

A esch meg el sem vége szavait midon az első eső csöpp koppant az áblak üvegén, utána a másik, harmadik, s a jótékony eső megeredt, mely a veszedelmek vége vetett.

A Hercules firdő megmenekült, s a rémület elmult.

De a tűz sok ezer fanak s egy embernek életébe került.

Vége.

